

[Lone Dybkjær]

mene, at det er en katastrofe, hvis ikke det fører til øget beskæftigelse. Jeg mener, at et af elementerne i den diskussion, vi har her, er, at vi skal se, om nedsat arbejdstid kan føre til mere beskæftigelse. Hvis ikke det fører til mere beskæftigelse, hvis det fører til mere arbejdsløshed, så mener jeg ikke, det er forsvarligt på nuværende tidspunkt at gennemføre en nedsættelse af arbejdstiden.

Det er også en slags svar til fru Lilli Gyldenkilde. Jeg ved da godt, at man altid har opridset en lang række problemer, men fru Lilli Gyldenkilde må trods alt medgive mig, at det er uforsvarligt, hvis vi laver nogle foranstaltninger her i landet, der fører til øget arbejdsløshed. Det vil jeg i hvert fald ikke være med til. Jeg mener derfor, det er meget vigtigt, at vi får dette gennemarbejdet, så vi kan gennemføre nedsat arbejdstid på en sådan måde, at det øger beskæftigelsen.

Det, jeg kritiserede regeringens redegørelse for, var, at det arbejde havde den ikke gjort, til trods for at der var et flertal, der havde pålagt den det. Nu gør vi altså det, at vi siger til regeringen, som der står her i dagsordenen, at den skal etablere trepartsdrøftelser og medvirke ved egentlige konsekvensanalyser af en nedsat arbejdstid for det private arbejdsmarked og også medvirke til en vurdering af konsekvenserne i hele den offentlige sektor. Også investerings- og beskæftigelsespolitikken bør indgå. Jeg kan ikke se, at fru Lilli Gyldenkilde og hr. Svend Auken kan have så meget imod den dagsorden ud over, at det ikke er én, de selv har stillet.

Og så lige til fru Lilli Gyldenkilde: når der står »alle indkomstgrupper«, så er det naturligvis alle indkomstgrupper.

Bente Juncker (CD):

Spørgsmålet om nedsættelse af arbejdstiden kræver, at i hvert fald to forhold sættes op imod hinanden, nemlig den velfærdsmæssige betydning for befolkningen samt hensynet til fortsat at forbedre dansk erhvervslivs muligheder for at konkurrere med udlandet.

Det ligger snublende nær at antage, at en forkortet arbejdstid – lad mig i første omgang indsnævre begrebet til arbejdsuge – vil være ønsket i specielt den gruppe af den erhvervsaktive del af befolkningen, der er forældre til mindre børn. De velfærdsmæssige fordele, disse mennesker herigennem vil kun-

ne opnå, kan imidlertid ikke anskues som absolutte. Fordelene skal nemlig vurderes i lyset af de lønmæssige konsekvenser, der følger i kølvandet på nedsættelse af arbejdstiden. Jeg tvivler stærkt på, at disse familier, for slet ikke at tale om de enlige mødre eller fædre, i vidt omfang vil se det som en velfærdsmæssig fordel at gå ned i arbejdstid, hvis der samtidig sker et betragteligt fald i lønnen. Dette mener CD er uundgåeligt.

Ethvert tiltag, der kan forudsættes at ville forringe erhvervslivets konkurrenceevne over for udlandet, f.eks. lønkomensation for nedsat arbejdstid, er tiden ikke til. Ganske vist er der positive tegn i udviklingen både i udlandet og herhjemme, men så meget desto mere gælder det om at holde fast i en stram indkomstpøolitik. Vi må ikke igen risikere, at udviklingen løber løbsk. Vi må ikke bevilge hinanden nye fordele på forventet efterbevilgning. Over en lang årrække er lønningernes andel af produktionsudbyttet steget, en medvirkende årsag til den voksende arbejdsløshed. Vil vi vort eget vel, så passer vi ekstra på netop nu, hvor fornyet fremgang er inden for synsvidde.

CD afviser lovgivningsinitiativer, som påtvinger erhvervslivet nye omkostninger. Mener erhvervslivet derimod selv, at de kan finde nye veje til en ændret fordeling af arbejdsmængden, uden at det resulterer i produktionsnedgang og forøgelse af omkostningsniveauet, så må vi se positivt på det. Parterne ved bedst selv, hvordan de modeller, der passer dem, skal se ud, og vi mener derfor, at problemerne med en ændret arbejdstidstilrettelæggelse skal løses ved forhandlinger mellem arbejdsmarkedets parter.

Nu er det ingenlunde sådan, at man ude i virksomhederne sidder med hænderne i skødet og venter på, at folketing og regering skal spille ud. Virksomhederne er selv interesseret i større fleksibilitet i arbejdstidstilrettelæggelsen. Det vil kunne give fordele for dem selv såvel som for de ansatte, bedre udnyttelse af produktionsapparatet og større variation af indsatsen. Og for børnefamilierne, som er centrale i hele denne diskussion, kunne mulighederne for selv at klare børnepasningen forbedres, også uden at der behøver at være tale om deltid.

Deltid, som afvises så kraftigt fra nogle sider, mener CD skal ses som en af de muligheder, folk skal kunne vælge. Mange er gla-